

Arrest

nr. 44 749 van 11 juni 2010
in de zaak RvV X / IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Syrische nationaliteit te zijn, op 8 april 2010 heeft ingediend tegen de beslissing van de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 10 maart 2010.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier van de verwerende partij.

Gelet op de beschikking van 12 mei 2010 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 4 juni 2010.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken M.-C. GOETHALS.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat E. SCHOUTEN, loco advocaat M. VAN DEN BROECK, en van attaché J. VERSTRAETEN, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. De voornaamste gegevens van de zaak kunnen als volgt worden samengevat:

1.1. X, die verklaart van Syrische nationaliteit te zijn, is volgens zijn verklaringen het Rijk binnengekomen op 20 oktober 2009 en heeft zich vluchteling verklaard op 21 oktober 2009.

1.2. Nadat een vragenlijst werd ingevuld en ondertekend, werd het dossier van verzoeker op 17 december 2009 door de Dienst Vreemdelingenzaken overgedragen aan het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen, waar verzoeker werd gehoord op 17 februari 2010.

1.3. Op 10 maart 2010 nam de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen de beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. Deze beslissing werd op 11 maart 2010 aangetekend verzonden.

De bestreden beslissing luidt als volgt:

"A. Feitenrelaas

U verklaarde het volgende:

U bezit de Syrische nationaliteit, bent geboren op 5 mei 1967 in het dorp Basutah, nabij Afrin, en woonde daar met uw moeder en zussen. U bent van Koerdische origine en geboren als moslim, in 1998 bekeerde u zich echter tijdens een bezoek aan Beiroet tot het christendom. U volgde enkel een gedeelte van het lager onderwijs en bent kleermaker van beroep.

U bent sympathisant van de Koerdische Democratische Yekiti-partij in Syrië (Hezb al-Wahda ad-Dimuqrati al-Kurdi fi Surya – hierna Yeketi-partij), die geleid wordt door Ismail Omar. U maakte soms Koerdische vlaggen op vraag van de partij en u maakte ook Koerdische kledij voor de folkloristische groep van de partij, Ashti, die in uw dorp gebaseerd is. Uw broer is lid van deze partij. Uw oom was lid maar is dat nu niet meer.

Op 20 maart 1997 werd u in 'Ain Dara gearresteerd omdat u in opdracht van de partij een podium aan het bouwen was voor het Koerdische feest, Newroz, dat de volgende dag zou plaatsvinden. U werd gedurende meer dan een jaar vastgehouden op onbekende plaatsen waar u gefolterd werd om u te doen bekennen wie uw opdrachtgevers waren. Op 25 mei 1998 werd u ergens in Damascus vrijgelaten. Gedurende uw verblijf in de gevangenis kreeg u gangreen aan uw rechterwijsvinger, waardoor deze moest worden geamputeerd.

In de daaropvolgende jaren werd u één keer uitgenodigd bij de politieke veiligheidsdienst. U zou islamitische jongeren hebben lastig gevallen die naar de moskee wilden gaan. De politieke veiligheid vroeg u waarom u dat deed en of u problemen had met de islam. U ontkende alles en de politieke veiligheid vroeg u of u geen lid wou worden van de Baathpartij omdat u dan vele vrienden zou hebben. U weigerde.

Op 5 september 2009 was u bij uw oom S. (...), die wat verder in het dorp woont. Omstreeks 19.00 uur ontving u een telefoon van uw oom K. (...), die door uw buurman op de hoogte gesteld was van een razzia van de veiligheidsdiensten op uw huis. U dook onder in het dorp Burj Haydar, bij een neef van uw vader. In de daaropvolgende dagen kwam de veiligheidsdienst u nog een paar keer zoeken in uw huis. Uw oom informeerde zich in Afrin en zei dat uw probleem heel groot was. Uw oom en leden van de partij kwamen bij elkaar op uw onderduikadres om een oplossing te zoeken. Zij concludeerden dat u naar een democratisch land moest en zochten een reisagent. Na een vijftal dagen verhuisde u naar het huis van een partijkameraad, Arif, in het dorp Tall Selur.

Op 2 oktober 2009 vluchtte u naar Turkije van waaruit u in een vrachtwagen naar Europa reisde. Op 20 oktober 2009 kwam u aan in Brussel waar u zich vluchteling verklaarde.

U vreest dat u bij terugkeer naar Syrië zal worden gedetineerd en gefolterd omdat u actief bent voor de Koerdische zaak, weigert lid te worden van de Baathpartij en omdat u kritiek uitte op de moslimcultuur. Uw eerder ondergane martelingen versterken deze vrees.

Ter ondersteuning van uw asielrelaas legde u tijdens uw gehoor bij het CGVS uw Syrische identiteitskaart en een kopie van het gezinsboekje van uw moeder neer.

B. Motivering

Na uw gehoor van 17 februari 2010 op het CGVS dient te worden vastgesteld dat, niettegenstaande de door u ingeroepen vrees, de vluchtelingenstatus noch de subsidiaire beschermingsstatus u kunnen worden toegekend.

De reden daarvoor is dat u niet aannemelijk heeft gemaakt dat de door u aangehaalde feiten die de grondslag vormen van uw vervolgingsvrees werkelijk hebben plaatsgevonden noch dat uw vrees voor vervolging gegrond is.

De verklaringen betreffende uw gestelde arrestatie en detentie in 1997-1998 kunnen het CGVS niet overtuigen.

Het feest van Newroz is een hoogtepunt in de feestkalender van de Koerdische gemeenschap in Syrië. In de Koerdische kerngebieden, waaronder de regio Afrin, is het een groot gebeuren waarop, zoals u zelf bevestigt (gehoor, p.16), vele verboden Koerdische partijen aanwezig zijn en waar, naast folkloristische optredens en poëzievoordrachten, politieke toespraken worden gehouden door de vertegenwoordigers van de verboden oppositiepartijen.

U beweerde dat uw broer, die er lid van was, de opdracht kreeg van de Yeketi-partij om met zijn hout het podium voor de feestelijkheden te gaan bouwen. Omdat u ongehuwd was en geen lid was van de Yeketi-partij en hij wel, vroeg hij u om het podium te gaan bouwen in zijn plaats. Het komt weinig waarschijnlijk over dat net de leden van de partij, die zich tenslotte vrijwillig aan de met het lidmaatschap verbonden risico's blootstellen, deze verantwoordelijkheid zouden afschuiven op niet-leden. U beweerde verder dat een tractor het hout naar de festivalsite, aan de heuvel van 'Ain Dara, bracht waar u slechts omstreeks vier of vijf uur in de namiddag toekwam. Dan moesten u en een persoon die u niet kende maar die de naam Ghandi droeg, beginnen aan het houten podium van zowat

veertig à vijftig vierkante meter oppervlakte. Jullie beiden waren de enige personen aanwezig op het festivalterrein en omstreeks vijf of zes uur werd het donker, waarna jullie zouden moeten verder werken met een zaklamp of eventueel een olielamp. Allereerst lijkt dit een haast onhaalbare opdracht voor slechts twee personen, u zette immers uiteen hoe het podium moest worden gebouwd en dit hield onder meer in dat talrijke zware palen in de grond moesten worden ingegraven ter ondersteuning van een grote massa aan draagbalken die allemaal moesten gespijkerd worden. Verder is uw verklaring dat u zo laat moest beginnen wegens het risico dat overdag de politie of de geheime dienst de site zou komen controleren alles behalve sluitend. Er is geen enkele reden om aan te nemen dat de veiligheidsdiensten of de politie, los van enige controle overdag, niet later zouden langskomen. Het is immers algemeen gekend dat het festival in 'Ain Dara plaats heeft. Bovenal echter, komt het zeer onwaarschijnlijk over dat op de vooravond van dit grote en belangrijke festival, er slechts twee personen zouden zijn aanwezig geweest op het hele festivalterrein. Gezien de grootte van het festival en de deelname van verschillende politieke partijen komt het niet aannemelijk over dat, zoals gebruikelijk is bij de voorbereiding van deze vieringen, er geen vele handen zouden beschikbaar zijn om het podium te bouwen (gehoor, p.10-12 en tekening 1).

Naast de vaststelling dat uw verklaringen betreffende de situatie waarin u zou zijn aangehouden niet kunnen overtuigen, zijn uw verklaringen betreffende de eigenlijke aanhouding en detentieperiode dermate vaag en onwaarschijnlijk dat zij de aannemelijkheid van deze gebeurtenis verder ondermijnen. Zo kan u geen enkele vraag beantwoorden naar de plaats waar, door wie of met wie u gedetineerd was. U beweert nochtans op drie verschillende plaatsen te zijn vastgehouden, met medegevangenen in eenzelfde kamer te hebben verbleven, talloze keren te zijn ondervraagd en te zijn behandeld door een arts op het moment dat u gangreen had. Bij elke verplaatsing zou u zijn geblinddoekt of verplicht zijn geweest om uw hoofd naar beneden te houden. Met uw medegevangen zou u niet vrij hebben kunnen spreken, tijdens al uw behandelingen door de arts zou u zijn geblinddoekt en zelfs op het moment van uw vrijlating zou men u eerst geblinddoekt en met het hoofd naar beneden in een wagen naar een plaats in Damascus hebben gevoerd. Het komt onwaarschijnlijk over dat u gedurende deze periode van meer dan een jaar op geen enkele manier zou kunnen zijn te weten gekomen waar u was en dat de veiligheidsdiensten u bovendien steeds zouden geblinddoekt hebben, zelfs tijdens uw behandeling door de arts (gehoor, p.12-16).

De reden waarom u deze hele tijd zou zijn vastgehouden en gefolterd, zou zijn dat men van u wou te weten komen wie de opdrachtgevers waren. Omdat uw broer betrokken zou zijn, zou u aan alle foltering hebben weerstaan. Ook deze verklaringen komen hoogst onwaarschijnlijk over. Naast het feit dat het weinig geloofwaardig is dat iemand gedurende een jaar aan foltering zou kunnen weerstand bieden, houdt het geen steek dat me u een jaar zou ondervragen om te weten te komen wie de opdrachtgevers waren. De dag na uw arrestatie had het Newrozfeest immers gewoon plaats en, zoals ook de autoriteiten weten, daar waren alle opdrachtgevers aanwezig en hielden de mensen van de partij openlijk toespraken. De autoriteiten hadden u dan ook in het geheel niet nodig om de gevraagde informatie te bekomen. Het kan dan ook moeilijk worden geloofd dat zij gedurende meer dan een jaar hun energie zouden steken in het ondervragen van een simpele podiumbouwer (gehoor, p.14, 16).

Alle onwaarschijnlijkheden en vaagheden in aanmerking genomen kan geen geloof worden gehecht aan uw verklaringen over deze arrestatie en detentieperiode.

Wat betreft uw directe vluchtaanleiding moet worden gezegd dat ook daarover uw vage en incoherente verklaringen niet kunnen overtuigen.

Zo weet u niet welke veiligheidsdienst er naar u op zoek was. Nochtans zou uw oom zich in Afrin gaan informeren zijn over uw situatie en vernomen hebben dat u een heel groot probleem had, hij hoorde dat het te maken had met Koerdische kledij, vlaggen en de islam. Het komt niet aannemelijk over dat hij dat kon vernemen als hij niet eens wist welke veiligheidsdienst er achter u aan zat. Gevraagd van wie uw oom dat dan vernam, antwoordde u dat u dat niet wist en dat hij ook niets weet maar dat ze het hem zo lieten begrijpen. Deze uitleg voldoet niet om de incoherentie in de verklaringen op te lossen. Gezien u niet eens weet hoe of van wie uw oom te weten kwam waarom u gezocht werd, komt uw bewering dat dit was omwille van uw activiteiten als kleermaker en omwille van uw mening over de islam niet gefundeerd over. Moesten deze feiten zich werkelijk hebben voorgedaan, zou u, gezien de grote impact op uw leven en toekomst, een gedetailleerd en coherent beeld hebben proberen te bekomen over uw problemen (gehoor, p.18-20).

U insinueerde verder dat uw weigering om lid te worden van de Baathpartij ook zou te maken hebben met uw huidige vervolgingsvrees. U heeft in het verleden echter nog geen vervolging ondergaan omwille van die reden. U haalt alleen aan dat men u in het verleden, tijdens wat u beschrijft als een soort discussie, had gevraagd lid te worden. Verder brengt u geen aanwijzingen aan waaruit kan wordt geconcludeerd dat u omwille van die weigering wordt gevisieerd met het oog op vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie.

Tot slot verklaarde u ook zich tot het christendom te hebben bekeerd en kritiek te hebben geuit tegen jongeren omdat zij naar de moskee gingen. Wat betreft uw bekering tot het christendom, die komt niet overtuigend over. Een bekering van de dominante godsdienst van uw land, de islam, naar een minderheidsgodsdienst zoals het christendom is een fundamentele omwenteling in het leven van de bekeerling. Het veronderstelt een proces van kennismaking met, en begeestering door, de nieuwe religie. Het is een proces dat gepaard gaat met het leren kennen van de nieuwe religie en veronderstelt een grote motivatie en drang om de nieuwe religie te doorgronden en deel te nemen aan het religieuze leven van de religieuze gemeenschap in een mate die niet steeds te vinden is bij wie in de religie geboren wordt. U beweert echter in 1998, tijdens een bezoek van ongeveer een maand aan Beirut met tot doel werk te vinden, voor het eerst in contact te zijn gekomen met de orthodox-christelijke kerk en u nog voor het einde van de maand te hebben laten dopen. Daarna zou u zijn teruggekeerd naar Syrië. Dat u dit hele proces van kennismaking, bekering en toetreding tot een orthodoxe kerk in goed een maand zou hebben doorlopen, komt weinig aannemelijk over. Ook de motivatie en toewijding voor zo'n fundamentele stap lijkt in uw geval volledig te ontbreken. U zou een kruis in uw huis hebben omhoog gehangen maar u kent geen gebeden, u weet enkel te zeggen dat men tijdens het gebed een beweging met de hand (een kruisteken) zou maken en het standbeeld van Maria of Jezus zou benaderen. U kent niet de betekenis van de communie en weet nauwelijks iets van de christelijke feesten. Op de vraag wat de betekenis van Pasen is, blijft u het antwoord schuldig en begint u te spreken over de geboorte van Jezus. Bovendien is het uiterst opmerkelijk dat u niet in welke kerk u christen bent geworden. U weet alleen dat het een orthodoxe kerk was. Aan uw bekering kan dus weinig geloof worden gehecht. U beweert verder dat u uw doopakte en foto's van uw doopsel thuis zou zijn verloren. Gevraagd of u problemen had omdat u christen was ontkende u dat (gehoor, p.4-6). In het tweede gedeelte van het gehoor stelde u echter dat u eens werd uitgenodigd bij de politieke veiligheidsdienst om uitleg te geven over kritiek die u zou geuit hebben tegen jongeren omdat zij naar de moskee gingen (gehoor, p.17). In zoverre dit het gevolg zou zijn van uw bekering tot het christelijk geloof kan er geen geloof aan worden gehecht. Zelfs indien dit los stond van uw bekering is het moeilijk om dit nog als geloofwaardig te aanvaarden in samenhang met het ongeloofwaardige karakter van uw andere verklaringen. U stelde in elk geval tegenover de veiligheidsdiensten te hebben ontkend dat u die kritiek had geleverd en stelde ook er geen verdere problemen door te hebben ondervonden, tenzij uw bewering dat u de restaurantrekening van de veiligheidsdienst moest betalen in uw dorp, wat bezwaarlijk een ernstig vervolgingsfeit kan worden genoemd. Uw bewering dat dit één van de redenen was waarom u later gezocht werd (gehoor, p.19) kan in elk geval niet worden aanvaard (zie ook hoger). Er kan dan ook slechts worden besloten dat u er niet in bent geslaagd een gegronde vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie aannemelijk te maken. Aangezien u zich voor uw verzoek tot toekenning van de subsidiaire bescherming beroept op dezelfde feiten als voor uw aanvraag tot erkenning als vluchteling, dient te worden vastgesteld dat u evenmin een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming in de Vreemdelingenwet aannemelijk heeft gemaakt. De door u neergelegde identiteitskaart en een kopie van uw gezinsboekje ondersteunen enkel uw identiteit, die door het CGVS niet betwist wordt, maar vormen geen bewijs van de aangehaalde vervolgingsfeiten.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet."

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. In een eerste middel voert verzoeker aan dat het Handvest van de grondrechten van de Europese Unie bindende werking heeft, dat dit gevolgen heeft voor de toepassing van artikel 6 van het Europees Verdrag tot de rechten van de mens en de fundamentele vrijheden (EVRM) en dat de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (RvV) volle rechtsmacht dient te hebben en thans niet voldoet aan deze vereiste. Voorts geeft verzoeker een theoretische uitzetting over 'full jurisdiction' en betoogt hij dat de RvV ambtshalve dient over te gaan tot een onderzoek van alle feiten relevant voor deze zaak en dat de RvV zich ervan dient te vergewissen dat verzoeker geen enkel risico loopt op een mensonterende behandeling bij terugkeer naar Syrië. Hij vervolgt dat hij zich dienstig moet kunnen verweren tegen de repliek van het Commissariaat-generaal (CGVS), een mogelijkheid die in casu verboden is, minstens niet voorzien, en dat er geenszins sprake is van processuele gelijkwaardigheid van de partijen omdat hij enkel mondeling kan repliceren op de opmerkingen van het CGVS, doch van deze opmerkingen geen akte wordt genomen. Verzoeker vraagt volgende prejudiciële vragen te stellen: "Dienen de lidstaten te

voorzien in een beroep bij een administratief rechtscollege inzake de materie van de Kwalificatierichtlijn 2004/83 en houdt art. 47 van het Handvest van de grondrechten van de Europese Unie of het algemeen rechtsbeginsel recht op verdediging en recht op een beroep met volle rechtsmacht in dat deze administratieve rechtscolleges over een eigen onderzoeksbevoegdheid dienen te beschikken die hen toelaat tot op de dag van de eindbeslissing onderzoek te verrichten naar alle relevante feiten, die nuttig zijn om de zaak te beoordelen.” en “Dienen de lidstaten te voorzien in een beroep bij een administratief rechtscollege inzake de materie van de Kwalificatierichtlijn 2004/83 en houdt art. 47 van het Handvest van de grondrechten van de Europese Unie of het algemeen rechtsbeginsel recht op verdediging en recht op een beroep met volle rechtsmacht in dat eenieder het recht heeft om schriftelijk te antwoorden op de antwoordbesluiten van de Lidstaat”.

2.2. In een tweede middel, afgeleid uit de schending van artikel 6 EVRM, beperkt verzoeker zich tot dezelfde theoretische discussie.

2.3. In een derde middel, afgeleid uit de schending van de artikelen 3 en 13 EVRM, voert verzoeker aan dat voornoemd artikel een effectieve nationale rechtsbescherming garandeert, meent hij dat een adequate rechtsbescherming verder gaat dan een loutere wettigheidscontrole en zeer zeker ook verder gaat dan de beweerde “volle rechtsmacht” die de RvV volgens het Grondwettelijk Hof zou hebben. Samengevat meent hij *“dat de RvV in zijn “volle rechtsmachtbeoordeling” de schending op een mogelijke schending van art. 13 EVRM dient te weren en dit dient te blijken uit de motivering.”*

2.4. In een vierde middel, afgeleid uit de schending van artikel 39 van de richtlijn 2005/85 betreffende de minimumnormen voor de procedures in de lidstaten voor de toekenning of intrekking van de vluchtelingenstatus, en de rechten van verdediging, komt verzoeker niet verder dan de reeds herhaalde grieven in de eerste drie middelen.

2.5. In een vijfde middel, afgeleid uit de schending van artikel 48/3 en 48/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (Vreemdelingenwet), artikel 1 A 2) van het Internationaal Verdrag betreffende de status van vluchtelingen ondertekend te Genève op 28 juli 1951, de motiveringsplicht van artikel 62 van de Vreemdelingenwet en artikel 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, voert verzoeker aan dat de motivering van de bestreden beslissing foutief en niet afdoende is, en stelt hij dat zijn verhaal wel degelijk waar is.

2.6. De bepalingen vervat in de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen en artikel 62 van de Vreemdelingenwet hebben tot doel de burger in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid de beslissing heeft genomen, zodat kan worden beoordeeld of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. Uit het verzoekschrift blijkt ontegensprekelijk dat verzoeker kritiek uitbrengt op de inhoud van de motivering zodat hij een beweerde schending van deze motiveringsplicht niet dienstig kan inroepen.

2.7. Waar verzoeker zich beperkt tot een theoretische uiteenzetting over het afdwingbare karakter van de grondrechten van het gemeenschapsrecht en volle rechtsmacht, en hierbij verwijst naar rechtspraak van het Europees Hof van Justitie en het Europees Hof voor de Rechten van de Mens, en alzo de schending van artikel 47 van het Handvest van de grondrechten van de Europese Unie, waaronder de rechten van verdediging en het recht op een beroep in volle rechtsmacht, aanvoert en poneert dat het principe dat de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen geen eigen onderzoek kan instellen, in strijd is met het begrip “full jurisdiction” zoals vastgelegd in artikel 6 EVRM, wijst de Raad op wat volgt.

Uit de rechtspraak van het Grondwettelijk Hof blijkt dat de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen over volle rechtsmacht beschikt wanneer hij optreedt op grond van artikel 39/2, §1 van de Vreemdelingenwet en dat de rechtszoekende niet van een daadwerkelijke jurisdictionele waarborg is beroofd. Op grond van artikel 39/2 van de voormelde wet kan de Raad de beslissingen van het CGVS bevestigen, hervormen, of, in bepaalde gevallen, vernietigen. Het beroep heeft een devolutieve werking; het geschil wordt in zijn geheel bij de Raad aanhangig gemaakt. De Raad kan in voorkomend geval de beslissing van het CGVS hervormen, ongeacht op grond van welk motief deze werd genomen. In bepaalde gevallen kan de Raad de beslissing van het CGVS vernietigen: hetzij omdat aan de bestreden beslissing een substantiële onregelmatigheid kleeft die door de Raad niet kan worden hersteld, hetzij omdat essentiële elementen ontbreken die inhouden dat de Raad niet kan komen tot de bevestiging of hervorming van de bestreden beslissing zonder aanvullende onderzoeksmaatregelen te moeten bevelen. Bovendien heeft het beroep van rechtswege een schorsende werking (artikel 39/70 van de Vreemdelingenwet), met uitzondering van

de asielaanvragen die door onderdanen van een lidstaat van de Europese Unie worden ingediend. Ten slotte kan tegen elke eindbeslissing van de Raad een administratief cassatieberoep worden ingesteld bij de Raad van State (GwH 27 mei 2008, nr. 81/2008, r.o. B.15.2. Zie eveneens GwH 30 oktober 2008, nr. 148/2008, r.o. B.6.1 e.v.).

Het hoofdzakelijk schriftelijke karakter van de rechtspleging, vergezeld van de mogelijkheid voor de partijen en hun advocaat om hun opmerkingen mondeling voor te dragen op de terechtzitting, zoals daarin is voorzien in artikel 39/60, tweede lid van de Vreemdelingenwet, doet geen afbreuk aan het recht op een rechterlijke toetsing en aan het recht op een daadwerkelijk rechtsmiddel. Hieraan wordt evenmin afbreuk gedaan door artikel 39/76, §1, tweede en derde lid van de Vreemdelingenwet wanneer deze bepalingen worden geïnterpreteerd in die zin dat zij de bevoegdheid met volle rechtsmacht van de Raad niet beperken (GwH 27 mei 2008, nr. 81/2008, r.o. B.28.1.). Uit het voormelde arrest van het Grondwettelijk Hof blijkt eveneens dat de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, die een volwaardig administratief rechtscollege is, voldoet aan de eisen van onafhankelijkheid en onpartijdigheid (GwH 27 mei 2008, nr. 81/2008, r.o. B.19.3).

Uit de geciteerde rechtspraak van het Grondwettelijk Hof, blijkt dat de Raad over volle rechtsmacht beschikt wanneer hij optreedt op grond van artikel 39/2, §1 van de Vreemdelingenwet en dat de rechtszoekende niet van een daadwerkelijke jurisdictionele waarborg is beroofd. De Raad stelt dat hij aldus beschikt over een beroep dat voldoet aan alle waarborgen voorzien in artikel 47 van het Handvest van de grondrechten van de Europese Unie (en in artikel 13 van het EVRM), zodat het verzoek tot het stellen van prejudiciële vragen hieromtrent aan het Hof van Justitie wordt verworpen. Het loutere feit dat verzoeker niet akkoord blijkt te zijn met deze rechtspraak van het Grondwettelijk Hof is niet relevant.

Behoudens een theoretische uitzetting geeft verzoeker ook niet concreet aan welke elementen met betrekking tot zijn asielaanvraag niet door de Raad onderzocht kunnen worden. Verder is het niet duidelijk op welke wijze verzoekers rechten van verdediging zouden zijn geschonden. Immers, op de openbare terechtzitting van 4 juni 2010 werd verzoeker bijgestaan door zijn raadvrouw, werd aan de raadvrouw de mogelijkheid geboden toelichting te verschaffen bij het verzoekschrift en eventuele opmerkingen te formuleren op de nota van de verwerende partij, en werd ook aan verzoeker de mogelijkheid geboden zijn relaas toe te lichten, een mogelijkheid waarvan verzoeker, noch zijn raadvrouw gebruik hebben gemaakt vermits zij hebben verwezen naar hetgeen in het verzoekschrift werd uiteengezet. Verder dient te worden vastgesteld dat het CGVS in casu geen repliekmemoirie heeft ingediend maar wel de door de wet voorziene nota met opmerkingen op het verzoekschrift, dat tijdig werd ingediend en waarvan verzoeker kopie heeft ontvangen samen met de beschikking waarbij de terechtzitting werd vastgesteld op 4 juni 2010. Waar verzoeker nog een prejudiciële vraag wil stellen over de eigen onderzoeksbevoegdheid van de RvV, kan volstaan worden met de verwijzing naar het voornoemd arrest van het Grondwettelijk Hof. Waar verzoeker nog vraagt of een beroep met volle rechtsmacht inhoudt *“dat eenieder het recht heeft om schriftelijk te antwoorden op antwoordbesluiten van de Lidstaat”*, wijst de Raad erop dat in casu de verwerende partij de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen is, die geheel onafhankelijk is bij het nemen van zijn beslissingen (artikel 57/2 van de Vreemdelingenwet) en niet *“de lidstaat”*, en deze vraag niet noodzakelijk is voor het oplossen van het voorliggend geschil.

2.8. Om als vluchteling te worden erkend, dient de vreemdeling aan te tonen dat hij/zij vervolgd wordt omwille van één van de in artikel 1, A (2) van het Internationaal Verdrag betreffende de status van vluchtelingen, ondertekend te Genève op 28 juli 1951 en goedgekeurd bij wet van 26 juni 1953 (Vluchtelingenverdrag), vermelde redenen, te weten zijn ras, godsdienst, nationaliteit, het behoren tot een bepaalde sociale groep of zijn/haar politieke overtuiging. De bewering tot een bepaalde sociale groep te behoren, wijst er niet automatisch op dat de asielzoeker wordt vervolgd. De asielzoeker moet immers een gegronde vrees voor vervolging aantonen in de vluchtelingenrechtelijke zin. Bij gebrek aan een gegronde vrees voor vervolging is het behoren tot een bepaalde groep irrelevant. Er kan slechts sprake zijn van vervolging in de zin van het Vluchtelingenverdrag indien de ondergane of gevreesde feiten wegens hun aard of herhaald karakter voldoende ernstig zijn, ofwel omdat zij een ernstige inbreuk vormen op de mensenrechten, ofwel omdat zij de persoon die de inbreuk heeft ondergaan, alle gegevens van de zaak in aanmerking genomen, duidelijk beletten zijn/haar leven in het land van herkomst verder te zetten.

2.9. Uit de verklaringen van verzoeker, zoals weergegeven in het gehoorverslag, blijkt dat hij in 1997 bij de voorbereidingen van de viering van Newroz werd opgepakt door de Syrische autoriteiten en een jaar later, in mei 1998 werd vrijgelaten. In 1999 verbleef hij gedurende een maand in Libanon waar hij zich

bekeerde, waarna hij terugkeerde naar Syrië. Tussen 1998 en 2009 werd verzoeker één keer geïnterpelleerd door de veiligheidsdiensten naar aanleiding van een geschil met een aantal moslimjongeren. Bij deze gelegenheid werd hem ook gevraagd waarom hij geen Baathlid is. Verzoeker is sympathisant van de Yeketi-partij.

2.10. Blijkens de bestreden beslissing wordt verzoekers asielaanvraag verworpen omdat, alle onwaarschijnlijkheden en vaagheden in aanmerking genomen, geen geloof kan worden gehecht aan zijn verklaringen over de arrestatie en detentieperiode in 1997-1998, zijn vage en incoherente verklaringen betreffende zijn directe vlucht niet kunnen overtuigen, hij in het verleden geen vervolging heeft ondergaan omdat hij weigerde lid te worden van de Baathpartij, zijn bekering tot het christendom niet overtuigend is, en de neergelegde identiteitskaart en een kopie van zijn gezinsboekje enkel zijn identiteit ondersteunen.

2.11. Verzoeker verwijst, ter ondersteuning van zijn bewering dat hij naar aanleiding van de Newrozfeesten in 1997 werd aangehouden, naar een website waarop te lezen staat dat er dit jaar (2009) tijdens het feest door de veiligheidsdiensten op feestende Koerden is geschoten en dat daarbij drie doden en vijftig gewonden vielen. Hij verwijt de Commissaris-generaal geen onderzoek te hebben gepleegd naar het feest in 1997, het jaar waarin hij werd gearresteerd, en stelt dat hij bij zijn arrestatie een podium aan het bouwen was en daar heel bedreven in is. Verzoeker merkt op dat, vermits de feiten dateren van 13 jaar geleden, het mogelijk is dat dit de juistheid van de beschrijving beïnvloed. Met betrekking tot zijn opsluiting verwijst verzoeker naar het rapport van Human Rights Watch *"Group Denial. Repression of Kurdish Political and Cultural Rights in Syria, 2009"* en stelt hij dat in het licht hiervan zijn relaas geenszins ongeloofwaardig is.

Verzoeker kan de Raad niet in het minst overtuigen. Vooreerst dient te worden vastgesteld dat verzoeker geen enkel begin van bewijs heeft van zijn aanhouding en detentie van 1997-1998 terwijl uit het rapport waarnaar verzoeker verwijst, te lezen staat dat Koerdische politieke leiders en activisten voor oppositieactiviteiten veroordeeld worden door de rechtbank tot een gevangenisstraf van 5 tot 8 jaar en ook naar aanleiding van Koerdische culturele feesten, waaronder Newroz, arrestaties worden gedaan en de arrestanten voor de rechtbank moeten verschijnen. Het is dan ook opmerkelijk dat verzoeker, die blijkens zijn verklaringen opgepakt werd naar aanleiding van de Newrozfeesten van 1997 en bijna een vol jaar werd aangehouden, niet voor de rechter diende te verschijnen en ook niet werd veroordeeld. Voorts is het merkwaardig dat verzoeker die opgepakt wordt op het ogenblik dat hij als sympathisant voor zijn partij Yeketi een podium bouwt, ook geen enkel document kan voorleggen van de partij ter staving van zijn aanhouding omwille van de door hem voorgehouden feiten, terwijl algemeen geweten is dat de Koerdische oppositiepartijen er alles aan doen om ruchtbaarheid te geven aan detenties en veroordelingen van Koerden. Dit klemmt des te meer nu verzoeker beweert dat zijn broer lid is van de partij (gehoor, p. 8) en hij geen informatie doorgaf aan de veiligheidsdiensten teneinde zijn broer te beschermen.

Hoe dan ook, bij gebrek aan enig begin van bewijs kan van verzoeker een coherent en geloofwaardig verhaal worden verwacht, wat in casu niet het geval is. Zelfs al zou verzoeker er in slagen om op één avond en nacht samen met één kompaan (gehoor, p. 10 *"het was er één. De chauffeur van de tractor ging weg"*) een houten podium te bouwen en op te trekken (gehoor, p. 10 *"ik had een beetje ervaring"*) dan nog is de Raad van oordeel dat verzoekers relaas verzonnen is. Het is immers niet geloofwaardig dat verzoeker gedurende bijna een jaar wordt aangehouden en vastgehouden om de opdrachtgevers van het maken van het podium te klissen terwijl het Newrozfeest van 1997, blijkens verzoekers verklaringen, gewoon plaatsvond. Zoals in het verzoekschrift wordt bevestigd, hebben de Syrische veiligheidsdiensten er geenszins moeite mee om een grote bijeenkomst naar aanleiding van Newroz te "verstoren" zodat de veiligheidsdiensten, indien zij er op uit waren om de opdrachtgevers op te pakken, dit wel zouden gedaan hebben tijdens het feest of na afloop van het feest. Bovendien is algemeen geweten dat de veiligheidsdiensten met informanten en verklikkers werken zodat zij op eenvoudige wijze achter de namen van de opdrachtgevers konden komen, temeer een Newroz viering elk jaar gebeurt in Ain Dara. De Raad hecht derhalve geen enkel geloof aan verzoekers detentie in 1997-1998.

2.12. Wat de aanleiding van zijn vlucht in 2009 betreft, merkt de Raad op dat ook hiervan geen enkel begin van bewijs wordt ingediend. Daarnaast is verzoeker uiterst vaag en komt hij niet verder dan de bewering dat hij traditionele kledij en vlaggen maakt in opdracht van de Yeketi-partij, de autoriteiten de culturele identiteit van de Koerden trachten te onderdrukken zodat het niet onlogisch is dat men zich focust op de kleermaker die vlaggen en traditionele kledij maakt, en er zeer veel veiligheidsdiensten in Syrië zijn zodat het zeer moeilijk is om te weten welke van deze diensten naar hem op zoek is.

De Raad stelt vooreerst vast dat verzoeker tussen 1998 en 5 september 2009 een aantal keer in zijn zaak bezoek kreeg van de geheime dienst en één keer naar hun bureau werd gebracht (gehoor, p. 17). Het is dan ook weinig geloofwaardig dat de veiligheidsdiensten, die verzoeker blijkbaar zonder enige moeite weten te vinden in zijn winkel, een raid op zijn huis gaan uitvoeren terwijl verzoeker niet thuis is zodat het voor hem mogelijk is om te ontkomen. Ook met betrekking tot de reden waarom een raid zou zijn uitgevoerd, blijft verzoeker vaag. Zo stelt hij in het verhoor het volgende: *"(...) Hij zei tegen mij ik moet in dat huis verblijven en op de volgende dag gaar hij informeren wat aan de hand was. Ja, mijn oom na vraging hier en daar vond dat mijn probleem heel groot is. Hij kon niets doen. (...) in dat huis met aanwezigheid van mijn oom en leden van de partij hebben ze gediscussieerd over mijn probleem. Daarna hebben ze tot idee gekomen dat ik weg moest uit Syrië zo dat ik niet nog een keer naar de gevangenis kunnen gaan. Naar een democratisch land. (...) Wij moesten alles in het geheim doen om ons te beschermen van de geheime dienst en de politieke geheime dienst. (...) Waarom zochten ze u? Misschien heeft iemand informatie gegeven aan hun. Het was razzia. U heeft geen idee waarom ze u zouden zoeken? Ik wist het niet maar toen mijn oom in Afrin was hoorde hij dat het te maken had met dat ik Koerdische kledij en Koerdische vlaggen had gemaakt en over de Islam. Van wie vernam hij dat? Ik weet het niet. Hij weet ook niets. (...)"* (gehoor, p.18 en 19).

Tot slot wijst de Raad er dienaangaande nog op dat van iemand die beweert geïdende te worden door de veiligheidsdiensten in Syrië, en voorhoudt in het verleden gearresteerd en gedetineerd te zijn als sympathisant van een oppositiepartij, kan verwacht worden dat hij perfect op de hoogte is van welke veiligheidsdienst hem opspoorde, en in casu welke veiligheidsdienst een raid op zijn huis heeft gehouden en bij zijn winkel is langs geweest. Verzoeker maakt derhalve zijn actuele vrees niet aannemelijk.

2.13. Dat het feit dat hij geen lid van de Baath-partij wil worden een bijkomend argument is waardoor er meer kans is op arrestatie en foltering, kan de Raad evenmin overtuigen gelet op het feit dat verzoeker blijkbaar nooit lid van de Baath is geweest en om die reden ook nooit werd vervolgd. Verzoeker toont ook niet concreet aan dat het louter weigeren lid te worden van de Baath-partij een grond voor vervolging in Syrië zou zijn.

2.14. Waar verzoeker nog stelt dat hij Christen is geworden in Libanon in 1999, kan de Raad ook hier enkel vaststellen dat uit zijn verklaringen geenszins blijkt dat verzoeker in de laatste 10 jaar vervolgd of geïdende werd omdat hij zich bekeerde tot het Christendom en dat deze bekering één van de redenen was voor zijn vlucht.

2.15. De ongeloofwaardigheid van een asielrelaas kan niet alleen worden afgeleid uit tegenstrijdigheden, maar ook uit vage, incoherente en ongeloofwaardige verklaringen. Wanneer er zoals in casu geen geloof kan worden gehecht aan het naar voren gebrachte asielrelaas, bestaat er geen reden om dit aan artikel 1, A (2) van de Conventie van Genève te toetsen.

In acht genomen wat voorafgaat, kan in hoofde van verzoeker geen vrees voor vervolging in de zin van artikel 1, A (2) van het Verdrag van Genève in aanmerking worden genomen.

2.16. Het is de taak van de verzoeker om zijn verzoek om internationale bescherming te staven en deze regel geldt onverkort wat betreft de subsidiaire beschermingsstatus. De Raad stelt echter vast dat verzoeker geen elementen aanbrengt waarom hij een reëel risico op ernstige schade zou lopen. Voor zover hij zich zou beroepen op de elementen die aan de grondslag liggen van zijn asielrelaas, merkt de Raad op dat, gelet op het voorgaande, kan besloten worden tot de ongeloofwaardigheid van dit feitenrelaas. Bijgevolg kan verzoeker zich niet baseren op de elementen die aan de basis van zijn relaas liggen om aannemelijk te maken dat hij in geval van terugkeer naar zijn land van herkomst een reëel risico op ernstige schade zou lopen zoals bedoeld in artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.

Artikel 3 EVRM stemt inhoudelijk overeen met artikel 48/4, §2, b) van de Vreemdelingenwet. Aldus wordt getoetst of in hoofde van verzoeker een reëel risico op ernstige schade bestaande uit foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing voorhanden is (cf. HvJ C-465/07, *Elgafaji v. Staatssecretaris van Justitie*, 2009, <http://curia.europa.eu>), wat door verzoeker niet wordt aangetoond zoals blijkt uit hetgeen voorafgaat.

2.17. Derhalve kan verzoeker bezwaarlijk volhouden dat hij wel degelijk een subjectief recht heeft op verblijf, meer bepaald als asielzoeker. Waar verzoeker stelt dat er een verplichting bestaat van de Belgische Staat om hem niet te verwijderen van het grondgebied, merkt de Raad op dat in het kader van huidige beroep enkel uitspraak kan worden gedaan over het vluchtelingenstatuut en de toekenning van

de subsidiaire beschermingsstatus, en niet over de verwijdering van de vreemdeling, waaronder een eventuele maatregel tot gedwongen terugkeer.

Er worden geen gegronde middelen aangevoerd. De bestreden beslissing wordt in zijn geheel beaamd en overgenomen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt aan de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt aan de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op elf juni tweeduizend en tien door:

mevr. M.-C. GOETHALS,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. K. ROSIER,

toegevoegd griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. ROSIER

M.-C. GOETHALS